

Ihmisen Sydän

Herran Temppeli

eli

Verkeeseen asunto.

Totisten ja uskowain kristittyin
eteen ajettu

Kymmeneessä kawasja.

Suomennos.

Tampereella,

Emil Hagelberg'in ja Kumpp. Kirjapainossa 1892.

W. Toiwosen kustautama.

Hinta: 50 penniä.

Ihmisen Sydän

Herran Temppeli

eli

Perkeleen asunto.

Totisten ja uskowain kristittyin

eteen asetettu

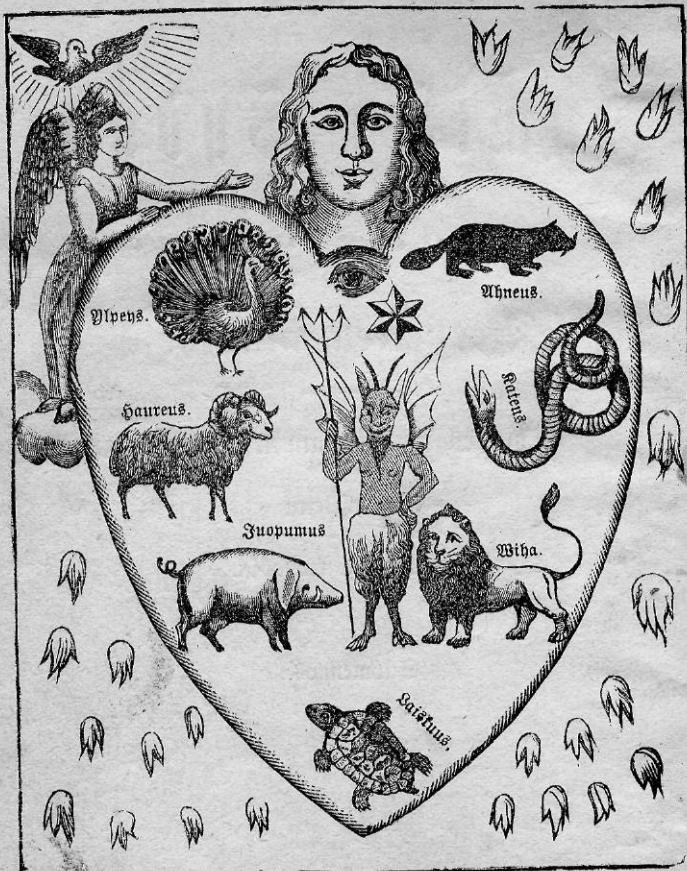
Kymmenešjä kuwašja.

Suomemos.

Tampereella,

Emil Hagelberg'in ja Kumpp. kirjapainosja 1892.

W. Toiwosen kustantama.

Kuvaan sen ihmis sydämen sisällistä tilaa, joka on antanut
 synnin ja perkeleen vallita itseänsä.

Ensimmäinen kuva.

Tämän kaltaisessa tilassa on se ihmisyy-
dän, joka riippuu kiinni maailmassa, tekee
tahallaan syntiä ja elää kaikissa tämän maa-
ilman pahan tawan mukaan, sen hengen mukaan,
jota nyt wallitsee wihan lapsia. Raswoissa
nähyy suruttomuus ja paatumus, joka ei pidä
mitään rikollisena, luullen kaikkia, mitä ikänänsä
pahan sydämen aiwotus toiwoo ja halajaa,
hywäksi ja luwallisiksi ja rientää tyhmästi
elämänsä tiellä, ajattelematta Jumalatakaan
olewan, taikka ijankaikkisuuden ja tuomion
olewan wastassaan. Sydämen on Berkele
seuroinensa omistanut, joita seuraawat eläimet
kuwaawat: 1:nen, Kiikinkukko, joka loistawan
pyrstönsä tähden on ylpein kaikista eläimistä
on ylpeyden kuwa, joka ylpeilee Luojaltansa
saadulla komeudella, luullen olewansa parempi
ja jalompi niitä eläimiä, joita hän ylönkatsoo.
2:nen, Pukki, tuo pahanhajuinen luontokappale,
joka on huoruuden ja saastaisuuden kuwa, joka
synnin ja maailman orjat saastuttaa. 3:s, Sika,
joka tarkoittaa ylönshömistä ja juopumusta.
4:s, Konna, salamielisyuden ja laiskuuden elävä
kuwa, joka saattaa ihmisen unohtamaan ruko-
uksen, joka on taiwaan waltakunnan porttien
awain. 5:s, Wyhyrä, kuwaa ahneutta, sillä

ahneus kiinnittää ihmisen sydämen tämän maailman etuihin, poistaa siitä kaikki paremmat liikutukset ja estää ihmisen etsimästä sitä, kun ijankaikkinen on ja ijankaikkisesti pysyy; niin kuin myyrä kaivaa itsensä maahan, vihaa päivän valoa ja kätkee salattuihin polkuihinsa varastetut ruokavaransa. 6:s, Käärme, jonka haamussa perkele petti esiwanhempamme Aadam ja Ewan, tarkoittaa wiekkautta, kateutta sekä iloa wahingosta. 7:s, Jalopeura, vihainen ja ahnas peto, on pahunden ja kostonhimon kuva, joka vielä nytkin kuohuu niin monessa sydämessä. 8:s, Pyhä Henki, vaikka sydämen hylkäämä, taritsee kuitenkin lakkaamatta esyneille lampaille armoansa ja runsaita lahjojansa, joita kuvaa ympäri sydäntä olevat liekit. Sydämen owia ei awata hänelle, sillä se on ylöns täysi synnin ja häväistyksen ilkeyttä ja kostonansa perkeleen wallassa. 9:s, Armon- enkeli eli Jesuksen laupeus, joka aina Jumalan sanan ja armonvälitappalten kautta koettaa herättää ihmistä synnin unesta, mutta syntisen korwa on suljettu ja hänen sydämensä ei tottele, sillä hän on wimmattu synnin salaisesta ilosta. O, kuinka moni eiö waella tässä surkuteltawassa suruttomuuden tilassa vähintäkään waaraa aawistamatta! He kyllä kutsutaan Kristityiksi, mutta owat lihan orjat; he sanotaan elävän, mutta owatkin hengellisesti kuolleet.

Rukous. Armias Jumala ja Wapahtaja!
 Tutkimattoman armosi ja laupiutesi rikkaudesta
 katso lempeydellä kadotetun sydämeni tilaa.
 Valista ymmärrykseni totuudellasi, walaise
 walollasi pimemyteni, että oppisin oikein tunte-
 maan sydämeni ja pääsisin kaikista niistä kah-
 leista jotka pitävät minun wangittuna surkeassa
 tilassani. Warjele minua, rakas Wapahtaja!
 ettei synty jälleen saisi waltaa sydämessäni ja
 se niin muodoin taas tulisi sen häijyn wihol-
 lisen asunnoksi. Anna mielessäni sen ajatuksen
 aina olla, että se joka syntiä rakastaa, on syn-
 nin orja, perkeleen lapsi. Niin monta syntiä
 kuin minä teen, niin monta perkeleen rietasta
 henkeä raatelee ja täyttää sydämeni. Sinä
 kaikkein olentoin Luoja ja ijankaiikkinen alku,
 olet tehnyt minunkin sydämeni itsellesi pyhite-
 tyksi Temppeleksi; kuinka se siis olisi perkeleen
 asunto! Tempaa sentähden minut, laupias Isä!
 perkeleen wallasta, puhdistä minua synnin
 tarttumisista, päästä minua syntisestä ja saas-
 taisesta sydämeistä ja luo minuun uusi wahwa
 Henki. Rakenna, o Jumala! minun sydämeeni
 itselleji otollinen temppele, Jesuksen pyhän
 nimen tähden. Amen.

Toinen kuva.

Jumalan ja Jesuksen enentävää armoa kuvaa enkeli, joka osoittaa ihmiselle synnin wahingolliset seuraukset ja palkan, nimittäin miekan ja pääkallon, joilla kuvataan tuomio ja kuolema. Sillä Paawali sanoo: „Ettekö te tiedä, ettei wääräin pidä Jumalan waltakuntaa perimän? Ulkäät efsykö: eikä huorintekijäin, eikä epäjumalten palvelijain, eikä salawuoteisten, eikä pehmiäin, eikä miesten kanssa makaajitten, eikä warasten, eikä ahneitten, eikä juomarien, eikä pilkkaajitten eikä raatelijain pidä Jumalan waltakuntaa perimän“. 1 Kor. 6: 9, 10. „Sillä uuteen Jerusalemiin ei pidä mitään saastuttawata tuleman sisälle, taikka sitä, kuin kauhistuksen eli walheen saattaa“. Ilm. 21: 27. „Murhe ja waiwa kunkin ihmisen sielun päälle, joka pahaa tekee“. Room. 2: 9. Syntisen murheellinen omatunto herää, syntinen alkaa nähdä sydämensä tilan, huomaa itsessään ainoastaan syntiä ja pahetta, kallistaa korwansa heränneen omantuntonsa soimaawaa ääntä kuulemaan ja hawaitsee nyt, hengellisen walon koittaisissa, syntiensä paljouden. Hän katuu, wihaa syntiä ja toiwoo woitawansa sen, mutta nähden woiwattomuutensa ja taipuwaisuutensa syntiin, huokaa sydämensä

Tuhtiset kielet merkitsevät Jumalan armovaihtutuksia ihmisen sydämessä.

Sintu kutuaa Jumalan henkeä, joka valaisee sydämen.

Kuuaa sen syntisen sisällistä tilaa, joka tekee parannuksen ja alkaa luopua synnistä.

pohjasta: „Minä viheliäinen ihminen, tuka päästää minun tästä kuoleman ruumiista“. Room. 7: 24. Pyhä Henki, joka nyt jälleen lähestyy häntä, vastaa lohduttavaisesti: Jumalan ja Jesuksen Kristuksen armo; ja senkaltaisiin parantuuihin ja raskautettuihin sydämiin vaikuttaa hän armon tuliliekillä, antaen walon ja woiman, ja kun Pyhän Hengen walo walistaa sydämen, täytyy perkeleen seuroinensa paeta, sillä armo on waloa, mutta synti on pimeyttä. Ne häijyt henget, rumat eläimet, synnin hirmuiset kawat, luopuwat nyt sydäimestä, sillä walo karkoittaa pimeyden ja päivän koittaessa hajoowat yön sumut. Kun kamomme syntiä, niin perkele pakenee, sillä hän hallitsee synnissä ja pimeydessä. Ainoastaan synnin kautta woipi perkele huomaamattamme tunteutua sydämeen. Rakkaus ja taipuwaisuus syntiin antaa hänelle sen awaimen. Mutta se, joka pysyy synnissä, awaa sydämensä owen hänelle. Waan rakkaus Jumalaan ja synnin inho sulkewat sydämen siltä hirmuiselta wiholliselta ja karkottawat hänen pois. Sentähden, te autuutta halajawat sielut! rakastakaat walkeutta, kaihotkaat pahuutta ja sotikaat syntiä vastaan, niin perkele pakenee. Älkää katselko tämän maailman pahaa olentoa ja sen wietellyksiä syntiin, waan awatkaat sydämenne Jumalan hengen armowalolle, niin hän on myös

poistawa synnin yön ja hävittävä perkeleen ja helwetin wallan. Tutkikaat sydäntänne, huomaitaksenne kaikki salaiset synnit ja luopuaksenne niistä. Jumala tahtoo aina armollansa walistaa pimeään ymmärryksenne, pyhittää tahdonne ja puhdistaa sydämenne, ellette sulje owea häneltä. Hänen Pyhä Henkensä on ilmoittawa teille kaikki nämät kauhistawat eläimet sydämessänne ja näyttävä teille koko synnin kadotuksen, mutta hän on myös todistawa Jumalan suuresta armosta, joka pelastaa sekä synnistä että kuolemasta, sillä Hän on heikoissa wäfewä.

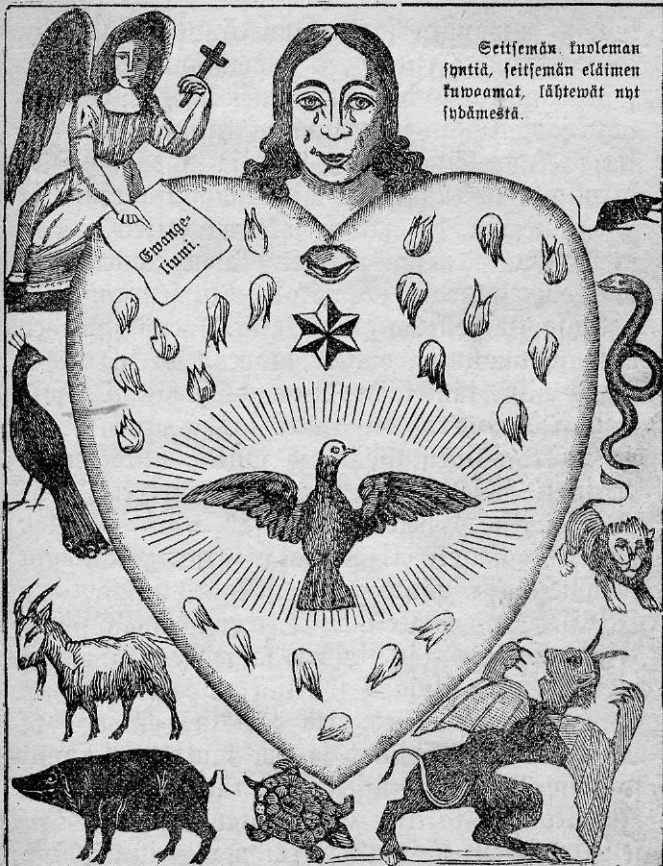
R u k o u s. Henkesi walo, o walkeuden Isä, kaiken elon alku ja lähde, woipi ilmoittaa minulle syntini kauhistuksinensa ja surkeuksinensa. Anna siis walosi paistaa sieluni pimeyteen, että taitaisin nähdä ja elää. Sinä et tahdo syntisen kuolemaa, ja et siis minunkaan, waan niin totta kuin sinä elät, tahdot sinä että syntinen kääntyisi ja tekisi parannuksen: Ilmoita siis minulle synti, joka minun jokasi, kuoletti ja sitoi perkeleen häpeällisillä kahleilla. Armosi tunketoon sydämeni läpitse, että se tulisi särjetyksi ja liikutetuksi katumukseen ja parannukseen, että wälittäisin synnin, perkeleen ja ijankaikkisen kuoleman. Lahjoita minulle Pyhä Henkesi, joka minusssa vaikuttaa rakkauden Siinuun ja pyhiin käskyysi, että tulisin soweliaaksi

taittiin hyviin töihin, niin silloin synnillä ei enää olisi valtaa kuolemaisessa ruumiissani, eikä saatana saisi sokaista, pettää ja voittaa minua. O, minun sydämeni tuntekoon, että synnissä ei ole autuutta, vaan että se, -joka syntiä tekee, on synnin orja, helvetin ja kadotuksen lapsi. Älä anna minun koskaan unhoittaa pyhää sanaasi, mutta aina muistaa että jumalatoim ei ole pysyvä edessäsi, eikä yksikään väärintekijä tulewa valtakuntaasi. Anna minun aina muistaa wanhurskaan tuomion, iankaikkisen kuoleman ja kirouksen olevan niiden palkkana, jotka pahuutta rakastawat. Anna minulle voimaa katua syntiäni ja niitä järjetyllä mielellä edessäsi tunnustaa. Anna minulle voimaa paeta yksin synnin haamuakin ja turwata Sinuun, että pelastettuna synnistä, waapaana pimeydestä, voisin toivoa pääseväni wihdoin kirkkauteksi waltakuntaan, Sinun autuusaalliseen yhteyteesi. Amen.

Kolmas kuva.

Syntinen, joka tuntee syntinsä ja waurallisen tilansa, kuin myös Jumalan määrät-

Seitsemän kuoleman
syntiä, seitsemän eläimen
kutsuamat, lähtewät nyt
sydämeestä.

Kuuaa sen syntisen sisällistä tilaa, joka uskoen Je-
suskeeseen Kristukseen ja Hänen Ewangeliumiinsa tähte-
tään Pyhällä Hengellä.

tömän hywyhyden ja pitkämielisyhyden joka niin kauwan on kärsinyt ja armahthanut häntä ja johdattanut häntä parannukseen, muodattaa nyt särjettynä, surewana ja katuwaisena katkeria kyhneleitä. Sywällä ja sydämellisellä surulla hän tunnustaa aina wihoittaneensa ja unohtaneensa Jumalan, joka on kaiken armon ja hywyhyden ijankaikkinen lähde, mutta sitä wastoin kauwan ja uskollisesti seuranneensa sielunsa wihoillista, perkelettä. Kun syntinen näin Jumalan woiman laupeudella warustetaan, niin täytetään mitä kuningas Daawid weisasi: „Herra on juuri läsnä niitä, joilla on murheellinen sydän, ja auttaa niitä, joilla on surkia mieli. Hän parantaa murretut sydämet, ja sitoo heidän kipunsa“. Ps. 34: 19; 147: 3. Enkeli eli Jumalan armo astuu nyt sydämeen ja näyttää syntiselle ristiinnaulitun Jesuksen ja ewankeliumin; se on: hänelle julistetaan se ihana ja iloinen sanoma, että Jeesus on tullut maailmaan syntisiä wapahtamaan ja autuaaksi tekemään; että Kristus on se, joka on kuoleman kärsinyt ja sen kautta ansainnut syntein anteeksi saamisen ja ijankaikkisen elämän. Jumala siis taritsee nyt särjetylle ja wiheleiselle sydämelle Kristuksen armon, syntein anteeksi saamisen, pyhityksen ja ijankaikkisen elämän. Jos nyt syntinen totisella ja eläwällä uskolla vastaan ottaa sen taritun armon, omistaa

riistiinnaulitun Jesuksen Kristuksen ansion, Hänen kärsimisensä ja kuolemansa, iankaikkisesti kelpaawan sovinnon, riippuu kiinni siinä uskossa, että nämät kaikki ovat hänen tähtensä tehdyt ja että kaikki annetaan armosta anteeksi, niin saa hän myös Pyhän Hengen, niinkuin kaikki muut uskolliset Kristityt. Ja Pyhä Henki on todistawa hänen hengellensä, että hänen syntinsä ovat annetut anteeksi ja hän on Jumalan lapsi, sillä Pyhän Hengen lahjat ovat: sydämen rauha, riemu ja vanhurskaus, ja Jumalan waltakunta on siis totisesti häntä lähestynyt. Mutta vielä nytkin muodattaa syntinen hyneleitä, waan ilon ja kiitollisuuden hyneleitä, sillä hän on vapaa kaikista synneistensä ja on Pyhän Hengen osallisuudessa. Armon kirkas tähti lewittää waloansa sydämeen, sillä hänen uskonsa on elävä. Hänen iankaikkisen onnensa wiholliset ja wastustajat, ne saastaiset eläimet, perkele enkeleinensä, ovat paenneet sydäimestä, ja niin käywät Paawalin sanat toteen: „Ja senkaltaiset te muutamat olitte, mutta te olette pestyt, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskaaksi tulleet Herran Jesuksen nimen kautta ja meidän Jumalamme Hengen kautta“. 1 Kor. 6: 11. O! kuinka rauhallinen, ilahuttawa ja autuas sen armoitetun syntisen tila nyt on: Hengellisellä riemulla woi hän nyt waisata

ilowirsiä. Syntinen ei taida tarpeeksi ylistää, kiittää ja kunnioittaa Jesuksen armoa, rakkautta, pitkämielisyyttä ja laupiutta, waan hänen täytyy tämän riemun aikana waroa, ettei hän waipuisi suruttomuuteen, sillä ne ilkiät eläimet, ne seitsemän kuolinsyntiä, joilla, sen jälkeen kuin perkele laski waltiffansa, ei ole waltaa sydämessä, eivät ole kaukana. Sekä he, että heidän päämiehensä walwowat lakkaamatta, etsien tilaisuutta ihmistä turmellaksensa. Kuta kauhistawaisemmaaksi perkele näkyy uskowaisille, sitä kawalammaaksi hän tekee itsensä. Sen tähden „walwokaat, pysykäätkä uskossa, olkaat urhoolliset, olkaat wahwat“. 1 Kor. 16: 13.

Rukous. Kuinka minä taidan oikein riehua armosi rikkaudesta, o Jumalani ja Wapahantajani! kuinka tylliksi kiittää sinua rakkaasta ja suloisesta ewankeliumistasi! Werelläsi minun lunastit, annoit syntini anteeksi ja sen kiinnitykseksi lahjoitit minulle Pyhän Henkesi, josta lunastuksen päivänä olet minun tuntewa. O! wahwista vielä heikkoa uskoani, hajota hengellinen sokeuteni, että oikein näkisin ja käsittäisin hywyhteji ja rakkautesi rikkauden, ne ijanikäikkiset hedelmät, jotka piinallasi ja kuolemallasi minulle olet ansainnut ja pyhässä ewankeliumissasi taritsit. O! kuinka etkös ole armahthanut minua syntistä, ja tehnyt minun rikkaaksi ja autuaaksi! Sydämeni, joka ennen

oli perkeleen asunto, on nyt Pyhän Hengen temppele; ennen synnin orja, nyt Jumalan uskollinen lapsi, ennen saastaisten henkien kätkö, nyt pyhäin enkelein asunto. Minä, joka ennen olin synnin maha, jossa perkele hallitsi kadotawalla waltikallansa, tunnen nyt riemun, ja rauhan ja wanhurstauden Pyhässä Hengessä, joka minussa asuu, ja joka Jumalalta minulle annettu on. Autuuteni wiholliset owat pois karkoitetut, synnin ja perkeleen kahleet särjetyt ja minä olen vapaa, sillä olen saanut laupeuden. Minulle „on armo tapahtunut“; kuinka siis, niinkuin pitäisi, woin olla kiitollinen, kuinka woiisin ylistää Sinun pyhää nimeäsi!

Yhtä rukoilen sinulta, kallihin Jeesus! Älä ylönanna minua, äläkä ota kättäsi minusta, autuuteni Jumala! Anna minun ajatella sitä wälttämätöntä, että Sinua pelkään ja kunnioitan: „Älä tempaa minun sieluani pois syntisten kanssa ja minun henkeäni werikoirain kanssa“. Ps. 26: 9. Warjele minua suruttomuudesta, että en tulisi uneliaaksi ja jälleen petetyksi perkeleeltä ja synniltä. Anna sydämelleni woi-
maa aina wihata syntiä ja kartaia kaikkia tilaisuuksia ja houkutuksia siihen, niinkuin helwetin tulta. Sinun kauttasi olen tullut vapaaaksi lapseksi; o, anna siis armoa, että en taas joutuisi synnin orjaksi. Sydämeni olet pyhittänyt, älä anna sitä jälleen saastutettaa

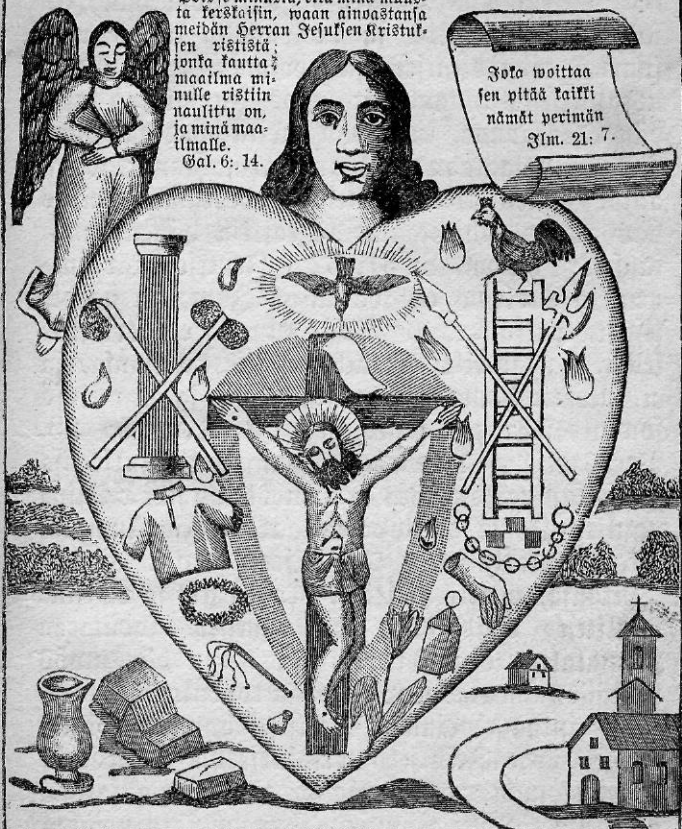
ja turmeltaa. Olkoon se aina Pyhän Hengen temppele, rauhan, riemun ja wanhurstauden foto Pyhässä Hengessä. Amen.

Ueljä's kuva.

Ei mitään muuta löydy nyt armoitetun syntisen sydämessä, kuin se ristiinnaulittu Jeesus ja hänen kärsimisensä merkit, ja näin on sen tähden, että nyt on Pyhä Henki se, joka johdattaa, neuvo ja suojelee ihmisen, eikä taida voimallisemmasti liikuttaa ihmisen sydäntä, kuin asettain hänen eteensä sen ristiinnaulitun Jeesuksen, että hän tuntisi ja uskoisi, kuinka suuressa welassa hän lunastuksestaan on Jeesukselle, Wapahтажallensa. Nyt hänellä on vastaanseisomatoin halu nähdä ja katsella Jeesuksen kärsimistä ja kuolemata. Nyt hän sanoo sen kiivaan Paawalin kanssa: „en minä itseäni pitänyt teidän seasanne mitäkään tietäwäni, waan ainoastaan Jeesuksen Kristuksen ja sen ristiinnaulitun“. 1 Kor. 2: 2. „Pois se minusta, että minä muusta kerskaisin, waan ainoastansa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma minulle ristiinnaulittu on ja minä maailmalle“. Gal.

Bois se minusta, että minä muus-
 ta kerstaihin, vaan ainoastansa
 meidän Herran Jesuksen kristut-
 sen ristiästä;
 jonka kautta
 maailma mi-
 nulle ristiin
 naulittu on,
 ja minä maa-
 ilmalle.
 Gal. 6: 14.

Jolo voittaa
 sen pitää kaikki
 nämät perimän
 3lm. 21: 7.

Kuuaa sen ihmisen sijällisen tilan, joka oikiasfa uskosfa
 on omistanut Kristuksen ansion ja joka ei munta tunne,
 tiedä ja etsii, kuin Jesusta Kristusta, ristiinnaulittua!

6: 14. Pyhän Hengen johdattaissa hän Jesuksen kärsimisestä ja kuolemasta tuntee niin suuren wirvoituksen ja voiman, että sydän uskalluksella tunnustaa: „Jos Jumala on meidän edestämme, kuka voi meitä vastaan olla! Joka ei omaakaan Poikaansa armahtanut, waan antoi hänen kaikkein meidän edestämme, eikös hän myös lahjoita meille kaikkia hänen kansansa?“ Room. 8: 31, 32. Jesuksen kärsiminen ja kuolema on wakuutus Jumalan uskollisesta rakkaudesta, „sillä Jumala oli Kristuksessa, ja sowitz maailman itse kansansa, ja ei lutenut heille heidän syntiänsä, ja on meissä sowitzsaarnan säätänyt!“ 2 Kor. 5: 19. Perustuksena hänen wahwaan luottamukseensa Jumalan rakkaudesta ja armosta on nyt ristiinnaulittu Jeesus. Mitäpä taitakaan Isä Jumala, joka senkaltaiseen kärsimiseen antoi ainoan Poikansa, meiltä kieltää? Koska siis se ristiinnaulittu Wapahtaja on ihmisen sydämeen Jumalalta lahjoitettu rikkaus, niin hän myös löytää Hänessä yliwuotawan lohdotus-lähteen, joka antaa voiman kaikkiin hywiin töihin. Elävä usko Jesukseen Kristukseen, Hänen sammumattoman rakkautensa ja ei kuolemassakaan puuttuvan kuulijaisuutensa ihana muisto, poistaa syntisestä kaiken halun maailmalliseen riemuun, liballisiin himoihin, ajalliseen kunniaan ja kaikkiin maallisiin tawaroihin. Tämä sen ristiin-

naulitun Jesuksen wirwoittawa muistutus kaikuu
 aina hänen korwissansa: „joka tahtoo minun
 perässäni tulla, hän kieltäkään itsensä ja otta-
 kaan ristinsä ja seuratkaan minua“. Matth.
 16: 24. „Ja kuka ei ota ristiänsä ja seuraa
 minua, ei se ole minulle sowelias“. Matth.
 10: 38. Päästäksensä sen ristiinnaulitun Je-
 suksen kaltaiseksi on hänen koko halunsa; hän
 harjoittaa jumalisuutta, „noudattaa rauhaa
 kaikkein kanssa ja pyhyyttä, paitji jota ei
 yksikään saa Herraa nähdä“. Hebr. 12: 14
 (Vertaa: 1 Piet. 2: 19—25). „Että hänellä
 nyt on senkaltaiset lupaukset, puhdistaa hän
 siis itsensä kaikesta lihan ja hengen saastai-
 suudesta, täyttäin pyhyyttä Jumalan pelwossa“.
 2 Kor. 7: 1. Hän on uttera „rukoilemaan
 joka aika kaikella rukoilemisella ja anomisella
 hengessä, ja walwoo kaikella ahkeruudella“. Ef.
 6: 18. „Hän ei unhotta hywin tekemistä
 ja jakamista, sillä senkaltaiset uhrit kelpaawat
 Jumalalle“. Hebr. 13: 16. Hän pitää ilonansa,
 jos hän löydetään mahdolliseksi Kristuksen
 tähden kärsimään sadatusta, köyhyyttä, kipua,
 waiwaa ja pillkaa, hywin tietäin, että ne, jotka
 hänen kanssansa kärsiwät, saawat myös hänen
 kanssansa hallitakin. Sen edestä, joka meitä
 rakasti ja antoi itsensä edestämme, sotii hän
 uskollisesti ja kruunataan voitolla, pitäin sen
 suuren armopalkan silmämääränänsä, joka ajan

täyttämyksessä on olewa Jesuksen Kristuksen uskollisten sotamiesten ihana voitokruunu. Joka on pöyhäinen, hän on kaisen tämän periwä. „Ei niin, että minä sen jo käsittänyt olen, eli jo täydellinen olen; mutta minä ahkeroin suuresti, että minä sen myös käsittäisin, niinkuin minäkin Jesuksessa Kristuksessa käsitetty olen. Minun weljeni! enpä minä pidä itseni sitä käsittäneen: Mutta yksi on se, minä unohdan ne kuin takaperin owat, ja kokotan niiden perään, kuin edessä owat, ja samoon eteen pannun määrän jälkeen, sen kalliin tawaran jälkeen, joka Jumalan kutsumisen kautta ylhäältä Kristuksessa Jesuksessa ilmoitetaan“. Phil. 3: 12—14.

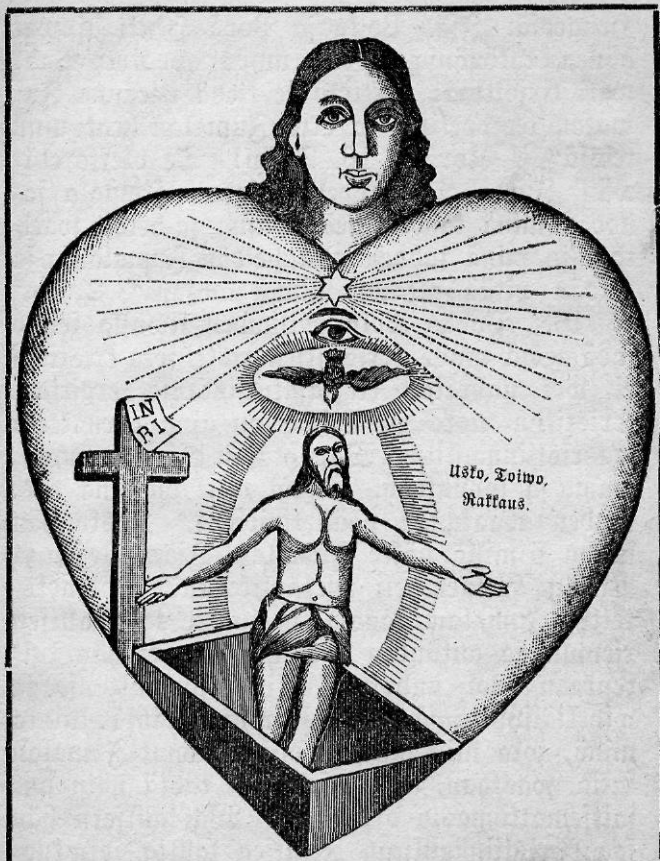
R u k o u s. O, sinä ristinnaulittu Wapahantajani, lakkaamaton rakkaudessa ja armahdamisessa. Herra Jesu Kriste! Sinä yksinäsi hallitset sydämessäni, joka on kärsimisesi ja kuolemasi muistoksi pyhitetty ainoastaan Sinulle. Olkoon ja wallitkoon minussa rakkaus, jolla minua rakastanut olet. Hallitse sydämeni ja johdata mieleni. Uudista minua armossasi, että tulisin täydelliseksi kuwaksesi, joka kaikissa on kaltaisesi ja jossa piinasi ja kuolemasi heidelmät julkisesti nähdään ja huomataan. Anna minulle uusi wahwa henki; että pitäisin turmiollisena sitä, kuin ennen oli huwitukseni, ja hyljäisin sen, johon ennen asetin toiwoni ja

luottamukseni, niin että kaikki mitättömäksi
 arwaisin, paitsi Sinun kaikkiwoittavaa tietoasi.
 Ole Sinä minulle kaikki kaikissa; paitsi Sinua
 olkoon kaikki turhuutta, katoowaisuutta, niin
 että wiimein woittaisin Sinun ja Sinussa aina
 löyttäisiin. Minä luen kaikki wahingoksi sen
 ylenpalttisen Jesuksen Kristuksen, minun Her-
 rani tuntemisen suhteen, jonka tähden minä
 olen kaikki wahingoksi lutenut ja ne raistana
 pidän, että minä Kristuksen woittaisin, ja hä-
 nessä löyttäisiin, ettei minun wanhurskaute-
 laista olisi, waan joka tulee uskosta Kristuf-
 sen päälle, nimittäin se wanhurskaus, joka Ju-
 malalta uskolle omistetaan". Phil. 3: 8, 9.
 "Mutta minä olen lain kautta laista kuollut
 pois, että minä Jumalassa eläisin. Minä olen
 Kristuksen kanssa ristinnaulittu: mutta minä
 elän, en silleen minä, waan Kristus elää mi-
 nussa; sillä jota minä nyt elän lihassa, sen
 minä elän Jumalan Pojan uskossa, joka on
 minua rakastanut ja antoi itsensä minun edes-
 täni". Gal. 2: 19, 20. O, kallis Wapahantajani!
 suo että minä aina pitäisin Sinun silmäini
 edessä, Sinun, joka uskon allanut ja päättä-
 nyt olet, joka jätit taiwaan autuuden, ottain
 päälleesi ristin ja pillan. Piinasi olkoon sieluni
 rawinto, ristisi olkoon woimani taistelussa
 syntiä ja maailmaa vastaan, kuolemasi toi-
 woni hädässä ja kuolinhetkenä. Wahwista mi-

nua kiusauksissa; epäilyksen, kivun ja waiwan hetkinä walistakoon minua rakkautesi. Olkoon se aurinkoni, kilpeni, lohdutukseni ja wälewyyteni, niin ett'en wäsyneillä jäsenillä ja heikontuneella uskolla kiirehtisi siitä taistelusta, joka minulle määrätty on. Amen.

Viides kuva.

Tässä armoitetussa ja Jumalan Hengeltä pyhitetyssä sydämessä nähdään nyt koko Pyhä Henki. Silmä merkitsee Isää, kyhkyinen Pyhää Henkeä ja Jesus, joka noustessaan haudasta sanoo: „minä olen ylösnousemus ja elämä;“ niinkuin hän itsekkin lausuu: „joka minua rakastaa, se pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä; ja me tulemme hänen tykönsä ja asumme hänen tykönsä“. Joh. 14: 23. Sellainen kunnia ja rikkaus tapahtuu sille kristitylle, joka Jumalan kanssa yhdistettynä, synnin saastutuksesta on Jesuksen weressä puhdistettu ja joka sen tähden rakastaa Wapautajaansa ylitse kaikkia ja kuulee hänen käskynsä. Jumalan kirkkaus tulee hänen tykönsä. Pojan tähden hän rakastetaan Isältä Pyhässä

Kuvaa sen vanhurskautetun sydämen tilan, joka on elä-
vän Jumalan temppeli ja Kolminaisuudelle
pyhitetty asunto.

Hengessä. Isä, Poika ja Pyhä Henki asuvat hänen tykönänsä, josta myös apostoli Paawali kirjoittaa: „Ettekö te tiedä itseänne Jumalan temppeliksi, ja että Jumalan henki asuu teissä“. 1 Kor. 3: 16. Tosin! Te olette elävän Jumalan temppeli, niinkuin Jumala sanoo: „minä tahdon heissä asua ja heissä waeltaa, ja minä tahdon olla heidän Jumalansa ja heidän pitää oleman minun kansani“. 2 Kor. 6: 16. Pyhän Kolminaisuuden siwulla seisoo sydämessä myös Kristuksen risti, jota kristitty ei voi unhottaa eli ajatuksestansa eroittaa. Kristityn usko ja toivo on aina perustettu sen ristiinnaulitun Wapahтажан piinaan, kuolemaan ja sowintoon. Tämä risti on aina rakkauten waakunan päällekirjoitus. Josko hän uskon filmillä näkee Jumalan, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen, eli vielä likemmin on yhdistetty Jumalan kanssa ja tuntee taiwaallisen riemun ja autuuden esimaun, niin ei hän kuitenkaan voi unhottaa entistä surkeuttansa ja wiheliäisyyttänsä, waan kysyy itseltänsä: kuinka minä, joka niin suuresti olin rikkonut Jumalan lakia vastaan, tulin osalliseksi tästä näin ansaitsemattomasta armosta? Wastaukseksi hän saa: „ristiinnaulitun Jesuksen kautta, joka kuolemallaan sowitti sinun Jumalan kanssa. Kuolemallaan Jesus pois pyhki synnin kirouksen ja iankaikkisen kuoleman. Niinoastansa hänen

armonsa ja ikuisen ansionsa kautta olet siiksi tullut kuin nyt olet". Syntisessä sydämessäsi, jossa ei ennen havaittu Vapahtajaa Jeesusta Kristusta, vaan ne seitsemän luolinsyntiä ja se oli ainoasti perkeleen asunto, niin sen sijaan nyt havaitaan monenkaltaiset hyvät taipumukset ja arut, niinkuin nöyryys, rakkaus, hyväntahtoisuus, puhtaus, laupeus, kärsimys, ahkeruus rukouksessa ja Jumalan sanan alinomainen tutkiminen. O, emmekö tarjoutuisi koko voimallamme Kristuksen opetuksia ja käskyjä täyttämään, se on: uskomaan, rakastamaan ja seuraamaan Häntä? Muista lupausta, joka on annettu uskolliselle ja Häntä rakastavalle: "Isäni rakastaa häntä ja me tulemme Hänen tykönsä ja pysymme Hänen tykönänsä, Hänen valtakunnassansa". Johannes, se opetuslapsi jota Jeesus enämmin rakasti, todistaa, että jokainen, kuin tunnustaa Jeesuksen Jumalan pojaksi, hänessä pysyy Jumala ja hän Jumalassa. Ja me tunsimme ja uskoimme sen rakkauden, jolla Jumala meitä rakastaa. Jumala on rakkaus ja joka rakkaudessa pysyy, hän pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä. 1 Joh. 4: 15, 16. Jo täällä maan päällä voimme niin lähestyä Jumalaa, jo tässä elämässä tahtoo Jumala niin alentaa itsensä, että hän taiwaastansa astuu alas ja ottaa asuntonsa sydämiimme. Siis meidän tulee vastaanottaa

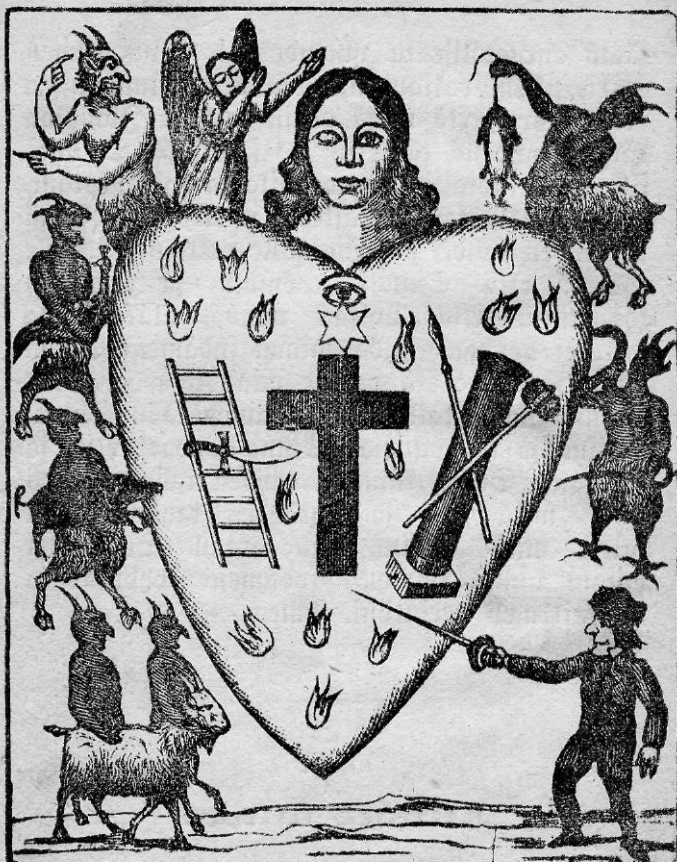
tätä autuuden wierasta siihen valmistetulla sydämellä, totisella ja elävällä uskolla, uudella kuuliaisuudella ja uudella elämällä, että tämä uusi ajunto tulisi Herralle ihanaksi ja otolliseksi. Ilman Hänettä on kaikki turhaa ja katoavaista, sillä maailma kaikkimensä hukkuu, mutta Jumala ja Kristus pysyvät ijankaikkisesti; ja „joka Herraan ryhtyy, se on yksi henki hänen kanssansa“. 1 Kor. 6: 17. „Häneltä meille ne suurimmat ja kallimmat lupaukset lahjoitetut ovat, että me niiden kautta Jumalan luonnosta osallisiksi tulisimme, jos me katoowaisen maailman himon wältämme“. 2 Piet. 1: 4. Pitäkäämme siis totinen usko Kristukseen ja pysykäämme kiini Hänessä, niin silloin saamme nähdä Hänen Isänsä kirkkauden. „Ei niin — sanoo Jeesus — että joku on Isän nähnyt, waan joka on Jumalasta, se on Isän nähnyt. Totisesti, totisesti sanon minä teille: joka uskoo minun päälleni, hänellä on ijankaikkinen elämä“. Joh. 6: 46, 47.

Rukous. O pyhä, rakkahti Jumala, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä! Kuinka etkö ole rakastanut kadotettua ihmis-sukuluntaa; oletthan rakastanut minuakin turjaa wiheliäistä syntistä, ja antanut minulle riemun ja autuuden Pojassasi Jeesuksessa Kristuksessa! Sinä tahdot asua minussa. Sinä pysyt minussa ja minä Sinussa. O, kuinka sieluni riemuitsee

tästä autuaallisesta yhteydestä! Nyt tunnen „Kristuksen rakkauden, jota kaiken tuntemisen ylitse käy; että minä olisin kaikella Jumalan täydellisyydellä täytetty“. Ef. 3: 19. O, enkö silloin rakastaisi Sinua kaikesta sydämeistäni, kaikesta sielustani ja kaikesta mielestäni? Sinä rakkauden lähde, anna minulle rakkautesi! Tule tyköni, että Sinussa enemmän ja enemmän kasvaisin. Älä hyljää minua, äläkä anna jalkaini horjua. Pidä minun sydämeni Sinun asuin sijanasi, äläkä pakene minusta vaan anna minun pitää kaikki, paitsi ainoastaan Sinua, syntinä ja turhuutena. Sinua ainoata etsin ja halajan; Sinun kunniasi tähden tahdon tehdä kaikki mitä teen ja sentähden tahdon kärsiä kaikki mitä kärsin. Ainoastaan Sinä olet minun ainoa toivoni, sydämeni lohdutus ja iankaikkinen perintöni. Amen.

Suudes kuwa.

Kasvoissa, jotka tässä näemme, on toinen silmä suljettuna ja toinen katseleupi huolettomasti ympärillensä. Sydämessä ovat Jesuksen kärsimisen kuwaukset wähenneet; armon lem-

Kuvaa sen sydämen tilaa, jonka kiiwans kylmenee ja
josja maailman rakkaus saa voitou.

peä tähti loistaa himmeästi ja rakkauden liekki on sammunut. Kun hengellinen ihminen tulee wälinpitämättömäksi ja uneliaaksi, hitaaksi ja huolimattomaksi rukoilemaan ja walwomaan ja houkuteltuna maailman saastaiselta ilolta, etsii turhia huwituksia ja kunniaa ja on tyytyväinen lihallisissa himoissa, kun hän jo luonnollisesta syntymästä asti on taipuvainen syntiin ja halajawa ajallista voittoa, aina vähemmin ja vähemmin muistaa Wapautajaansa ja hänen ristiansä ja kun hän näin vähitellen unohtaa uskon alkajan ja päättäjän ja poistaa tykönsä Hänen kuvansa, niin se palawa kiwaus sammuu, se tarittu armo häwiää, usko heikkonee ja kuolee, rakkaus kylmenee ja yö tunkeutuu sydämeen, joka jäähtyy ja tulee epäileväksi, kylmäksi, araksi ja huolimattomaksi, ja mitä sitte tapahtuu? Maailma, jota kuwa mies paljaan lyöwän miekan kanssa, pääsee hänen sydämeensä, sillä nyt hänellä ei enää ole uskon woimaa, ei loistawaa waloa, ei kaikkivoittawaa rakkautta. Hän pelkää maailman uhkauksia, antaa wietellä itsensä sen kiusauksiin ja rakastaa enemmän maailmaa kuin Jumalaa.

Tässä tilassa tulee perkele niiden häijyihin eläwäin, kuolettawain ja tahallisten syntien kanssa tatasin ja anastaa sydämen. Tämä käy sitä huokeammasti, kun sydämessä ei enää ole wartijaa eikä wastusta; ihminen on kylmä ja

huolimaton rukouksessa, eikä pakene syntiä, vaan heittää itsensä tahallansa waaraan. Enkeli eli Kristuksen armo kyllä pyhittää karvoittajan ruman wihollisen, mutta koska ihminen itse on hänelle awannut owen, eikä käytä Jumalan sanaa aseeksensa, ei walwo eikä rukoile, ei nöyryydellä vastaan ota, eikä uskollisesti säilytä sitä tarittua armoa, niin hänen sydämeensä palajaa synti ja synnin kanssa perkele.

Tässä toteutuu Kristuksen waroitus: „walwokaat ja rukoilkaat, ett'ette kiusaukseen lankeisi. Henki tosin on altis, mutta liha on heikko“. Math. 26: 41. Rukoilkaat lakkaamatta! Rukous on hengellisen elämän sielu, jos siis rukoilemasta lakataan, lakkaa myös kaikki hyvyys: Missä sitä ei ole, siinä owat kaikki hyvät työt unhotetut. Näin on myös laita meidän kanssamme, jos emme walwo, vaan makaamme. Surutoin ja wartioitsematoin sydän on walmis vastaanottamaan kaiken kaltaiset wiholliset ja synnit. Sentähden, o ihminen! älä anna sen uskollisen wartijan, rukouksen, nukahtaa, vaan luo silmäsi räpähyttämättä Jesuksen ristiä kohden, että häwitys ei pääsisi Jumalalle pyhitettyyn asuntoon ja turmelisi sitä; sillä jos se sinne pääsee, niin hän, jonka wallassa elämä ja luolema on, turmelee sinun. „Olkaat raittiit, walwokaat; sillä teidän wihollisenne perkele käy ympäri, niinkuin kiljuwa

jalopeura, ja etsii kenen hän nielisi. Sitä te seisokaat vastaan, wahwat uskossa". 1 Piet. 5: 8, 9. Joka seisoo, katsokoon ettei hän lan-
tee. Ja "wiimein, rakkaat weljeni, — olkaat wälewät Herrassa, ja hänen wälewyytensä woimassa. Pukekaat päällemme kaikki Jumalan sota-aseet, että te perkeleen kawalia päälle-
karkaamisia woisitte seisoa vastaan. Sillä ei meillä ole sota lihaa ja werta vastaan, waan pääruhtinoita ja waltoja vastaan, maailman herroja vastaan, jotka tämän maailman pi-
meydessä wallitsewat, pahoja henkiä vastaan taiwaan alla". Ef. 6: 10—12. Uskon pitää meissä aina olla elämän ja rakkauden pala-
wan, ja niin ne owatkin, jos pakennemme ma-
ilmaa ja sen yllätyksiä, lukitsemme sydämemme owen kaikilta synnin houkutuksilta pidämme rukouksessa kanssakäymistä Jumalan kanssa, ottaen tarikan waarin Jumalan armon waiku-
tuksista ja Pyhän hengen waroituksista ja niin muodoin elämme ja olemme hänessä. Muutoin uskon woima, walo ja elo häwiää, rakkaus sammuu, kun rakkauden perustus, ristiinnau-
littu Jeesus, on sydämestämme karloitettu.

Rukous. Herra Jumalani, Sinä, joka koettelet sydämet ja otat sieluiista waarin, tun-
net ja tutkit minun. Sinä tunnet heikkouteni ja woimattomuuteni, jonka tähden rakkaus pian sammuu ja usko waipuu. Sinä tunnet myötä-

syntyneen himoni syntiin ja tiedät kuinka surutoin minä olen kieltämään itseni ja hidas waltwomaan syntisen sydämeni ylitse. Djenna minulle kätesi, kannata minua, että en horjuisi, waan seisoisin ja pysyisin sinussa, sillä mitä minä woin awuttasi? Älä pakene minusta, äläkä hyljää minua, Jumalani ja Wapahantajani! Jos et sinä yllä pidä minua, etkä ole minussa, niin en minä woi pysyä Sinussa. O, älä anna sen minussa syttyneen walon sammua, eikä rakkauden kylmetä, älä anna toiwoni waipua, eikä uskon kuolla. Lahjoita minulle halua ja woimaa rukoukseen, älä anna silmäini kääntyä Sinusta. Amen.

Seitsemäs luku.

Tässä kuwassa nähdään sellaisen syntisen tila, josta kuuluu: „Kosta rietas henki lähtee ihmisestä, niin hän waeltaa karkeita paikkoja, ja etsii lepoa: ja kun ei hän löydä, niin hän sanoo: minä palajan minun huoneeseni, josta minä läksin. Ja kun hän tulee, löytää hän sen luudilla latkaistuksi ja kaunistetuksi. Silloin hän menee ja ottaa kansjansa seitsemän muuta häntänsä pahempata henkeä, ja kuin he sinne tulewat, asuwat he siellä: ja sen ihmisen wiimeiset tulewat pahemmiksi kuin ensimmäiset“.

Pyhä Henki.

Sumalan armo,
joka pakenee
pois.

Perkele ja hänen enke-
linjä, jotka ovat tyn-

menex lertaa pahemmat
tuin hän.

Ruuaa senlaisen ihmisen sisällistä tilaa, joka kääntymyk-
sensä jälkeen tahallisten syntien kautta on laugennut ja
jota perkele taas wallitsee.

Luukk. 11: 24—26. O, mikä hirveä surkeus! Synnin orja! etkös pelkää tätä kuvausta? Perkele on nostanut istuimensa siihen sydämeen, joka ennen oli Jumalan ja Pyhän Hengen asuinsija. Ne entiset synnit näkyvät jälleen ja ne surkeuden tuottamat eläimet ovat sydämehen rakentaneet majansa ja wallitsewat niinkuin kotonansa. Mutta mikäs on syy tähän onnettomaan tilaan? Totisesti se, että ihminen hyljäsi itsellensä annetun armon, unohti olleensa puhdistetun entisistä synneistänsä, eikä harjoittanut jumalisuutta ja pyhyyttä. Joka ei kaikin voimin pyydä joutua iankaikkiselle määrälle, joka ei uskollisesti riennä eteenpäin elämän tiellä, joka ei tarkasti karta syntiä, ei hyljää ja wihaa maailmaa, ei huolellisesti pakene kaikkia sen houkutuksia, sen wetää ja kietoo perkele pauloihinsa. Synti ja maailma owat hänelle suuremmasta arwosta, kuin armo ja elämä, ja silloin käy Pietarin lause toteen: „Niille on tapahtunut se totinen sananlasku: loira syö oksennuksensa ja pesty sika rypee rapakossa jälleen“. 2 Piet. 2: 22. Se on, se Jumalan Hengen puhdistama ja kääntämä ihminen heittäikse jälleen synnin uneen ja waipuu takaisin himoin ja haluin häpeälliselle wuoteelle.

Pyhä Henki pakenee kiireesti, sillä Jumalan Henki ei woi asua sen tykönä, jonka sydän on sen saastaisen hengen olopaikka. Sy-

dän ei taida yhtä haavaa olla Jumalan temp-
 peli ja sen häijyn wihollisen asunto. Murheel-
 lifena enkeli eli armo lentää sieltä; mutta ne
 ojennetut ja ristiinpannut kädet todistawat
 Kristuksen surewan kadotettua syntistä ja vielä
 kutsuwan häntä takaisin. O, jos ajattelisit mitä
 rauhaasi sopii! Isän syli ja Pojan sydän owat
 sinulle vielä awoinna. „Palaja syntinen!“
 huutaa hän. „Wielä tahdon armahtaa sinua!
 Mutta se wastahakoinen ei kuule sitä waroit-
 tawaa ääntä. Hänen mielensä on maailmaan;
 sen ilot hän pitää kaikkea muuta kallimpiana,
 eikä kallista korwiansa kuulemaan armahtajan
 neuwowaisia sanoja. Kaikki hän pitää luwalli-
 sena, sekä ne kostoja huutawat, kaikilta tutut,
 kuin myös ne sydämen sywyhteen salatut syn-
 nit. Hän ei huomaitse kadotusta, jonka reunalla
 hän seisoo, eikä tunne sydämensä pahuutta,
 sillä nyt on hänen uskonsa kuollut, armon täh-
 den kirkklaus on kadonnut ja perkele on soaisjut
 hänen silmäinsä walon.

Katso, senlainen on tilasi, o, ihminen!
 Wibeliäisempi ja surkeampi on se nyt kuin
 ennen, sillä nyt owat saatana ja synnit woi-
 mallisemmat sydämessäsi; ne meluawat siellä
 willimmästi kuin ennen ja olet kokonansa per-
 teleen orja. Ajattele siis, o ihminen! Kun
 kerran jo parannuksen kautta sait armon, hyl-
 jäsit perkeleen, luowuit ahneudesta, ylpeydestä,

lateudesta, juopumuksesta, sopimattomuudesta ja laiskuudesta, niin vihaa niitä ja hyljää ne ikuisesti! Mä avaa niille sydämesi ovea, karkoita ne pois tyköäsi, sillä lakkaamatta koettavat ne takaisin päästä entiseen majaan ja tehdä sen ikuisiksi asunnoksensa. Pelkää, sillä jos ne sinne pääsevät, niin viimeiset tulevat pahemmaksi kuin ensimmäiset. Luota Herraan, hän voi sinua ylläpitää ja panna vihollisefi jalkainsa astinlaudaksi. Jos lankeet, niin nouse jälleen, walwo, rukoile ja taistele! Mä tee rauhaa synnin kanssa, waan Inota Wapahtajasi armoon! Hän on se, joka voi awun lähettää. Hänen kätensä ei wäsy, waan Hän musertaa vihollisefi wäkewässä warustuksessansa. Hän ottaa perkeleen wangiksi ja kahlehtii, tempaa häneltä saaliin ja pelastaa sinun. Mä jalli sydämesi olla perkeleen asuntona, silloin kuin se voi olla Herran Jumalan pyhä temppeli!

Rukous. Herra Zebaoth! Sinä, o Jumala, olet minun Isäni, sillä minä olen käsi-alasi. Omasi olen myös, o Herra Jesu Kriste! sillä sinä olet minun lunastanut ja wapahdannut. olethan Jumalalta minulle annettu wiisaudeksi, wanhurstaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi; istut myös Isän oikealla kädellä ja rukoilet edestäni. Jos vielä olisinkin synnin, kuoleman ja perkeleen onnettomissa kahleissa, niin onhan sinulla woimaa minua niistä

päästä. Et hän murena särjettyä ruokoa; et siis käännä itseäsi minusta, vaikka niin usein Sinun ylönlatsoin ja Sinua pilkkasin. Otathan kaikki katuwaiset syntiset armolliseen suojeleuseesi, etkä hyljää hengessä ja totuudessa ruokoilwata lastasi. Katso, tässä olen minä ruokoilwata, huutawa perääsi: O, taiwaallinen wapahtaja, Jesu Kriste! armahda minua, syntistä, ja ole minulle laupias ja armollinen. Sinä tahdot ja voit auttaa. Ei kukaan ole niin sywään kadotuksen juopaan waipunut, ett'et Sinä enää tahtoisi ojentaa hänelle kättäsi ja wetää häntä ylös. Tempaa minua synnin orjuudesta ja perkeleen kynsistä, niinkuin suitsewan kekälelen tulesta. Rauvemmin ei pida sitte synnin ja saatanan wallita minussa. Omaisuuksesi tulee sydämeni, sillä kallis weresi on sen lunastushinta. Ja kun se on Sinun, kuka voi sen ottaa kädestäsi. O! Sinä kaiken rakauden ja armon rikkaus, laupias Isä! Lähetä walosi hajottamaan pimeyden sumua ja anna Henkesi johdattaa minua yön synkeydestä, jossa lahkonensa wäijyy minua. Anna armosi, ett'ei synnillä enää olisi waltaa minussa; auta minua musertamaan sen ruman wihollisen woima jalkaini alle ja häwittämään hänen fikionsä. O! anna minun, synnin kahleista pelastetun, olla aina Sinun wapautettu lapsesi. Amen.

Kahdeksas kuva.

Tässä näemme kääntymättömän syntisen kuolinwuoteellansa, piiritettynä ruumiinkiwuilla ja sielun soimauksilta; hänen sielunsa on särkynyt kuoleman pelwosta ja lewotoin omatuntonsa pelkää tulewata luvunlaskea. Mönannettuna kaililta on hän jäänyt yksinensä awutta ja lohdutuksesta, sillä hän ei tunne Jesusta, Jumalan Poikaa, eikä usko Hänen päälleensä. Hirwittäwänä haamuna seisoo kuolema hänen edessängä ja se korotettu wiikate on nyt lopettava kailen hänen turhan ilonsa, rikkautensa, kunniansa, maalliset huwituksensa ja hekumansa. Mutta ei tässä kyllä, perkele myös soimaa hänen syntiängä. Terweyden päiwinä wietтели perkele häntä syntiin ja rikoksiin; nyt hän asettaa ne hänen silmänsä eteen ja soimaa niitä ja peljättää niillä hänen omaa tuntoansa, näyttäin hänelle synnin viimeisen palkan, ijankaiikkisen kadotuksen, pilkan ja kailen helwetin tustan. Epäilyksellä hän katsahtaa ympärillensä ja hänen silmänsä ei kohta muuta kuin hirmun kauheat kuwat. Omatunto, tähän asti nukutettu ja paadutettu herää nyt ja waiwaa määrättömillä kiwuilla, täyttäin hänen sydämensä ijankaiikkisen kuoleman ja tuhansien tustkien kauhistawaisella aawistuksella. Ei hän

Kuua jumalattoman kuoleman ja syvii palkan.

kuule yhtään lohduttavaa sanaa, sillä hän on paadutettu ja kuuro Herran äänelle ja kaikki hyvät liikutukset ovat tukahdutetut. Hän hyljää Jumalan hengen ja armon; sentähden ne kiireesti pakenevat häntä ja jättävät hänen kauhistawiin epäilyksiin, joihin hän wimmassaan on itsensä syössyt. Näin hän heittää hengen ja menee Kristuksen tuomioistuimen eteen, jossa hän saa kuulla ne hirmuiset sanat, joita hän maallisella waelluksellaan usein kuuli waan unhotti ja piti pilkkana. Hän kuulee Jesuksen huulilta, jonka armon hän on pois tuhannut ja jonka weren hän on hyljännyt ijankaikkisesti pysyvän tuomionsa: „mene pois minun tyköni sinä kirottu, siihen ijankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleilensä.“ Math. 25: 41.

Näin maailma ja synty kostaa palvelijoihinsa. Jumalalta hyljätty ja hänen kaswoinsa edestä ajetut, syöstään ijankaikkiseen kadotukseen, ijankaikkisesti onnettomaan tilaan, jossa tuli ei sammu eikä heidän matonsa kuole. O, kuinka monta ihmistä eikö kiirehdi tähän iurmelukseen! Kuinka monta eikö ole niiden seasja, jotka tahtowat kutsuttaa ja pidettää itseänsä kristittyinä ja palwelewat kuitenkin syntiä, löytävät ilonsa ylpeydessä, kateudessa, huoruudessa, warkaudessa, ahneudessa ja laiskuudessa ja elävät wihassa, pahuudessa, wai-

nouksessa ja juopumuksessa! Toisinaan he tunnustawat syntinsä, mutta ei katuen, vaan ainoastaan tawan wuoksi. He owat niin wai-puneet syntiin, että he niitä tunnustettuanja jälleen niihin lankeewat. Näin rientäwät he haudan reunalle parantumatta, kääntymättä ja omistamatta Herran Jesuksen Kristuksen ansiota. Se katumatoin syntinen käy myös ripillä ja Herran Jesuksen Ehtoollisella ja kirkossa kuulemassa saarnaa ja ottamassa osaa ulkonai-siin hartauden osoituksiin, mutta pysyy kuitenkin entisessä tilassansa synnin uskollisena palvelijana, maailman lapsena ja perkeleen orjana. Kuta ahkerammasti hän käy Herran huoneessa, sitä vähemmin hän luule tarwittewansa sydämen uudistusta ja uuden elämän alkamista. Mutta silloin kuin hän vähimmin tätä odottaa, tulee kuolema ja pois tempaa hänen, ja „koska hän on lihassansa kylwänyt, niin hän myös lihassa turmeluksen niittää. Sillä mitä ihminen kylwää, sitä hän myös niittää.“ Gal. 6: 7, 8. Waikkein on kuolema niille, jotka ker-ran owat saaneet armon, mutta ei säilyttäneet sitä, kerran owat maistaneet ja nähneet kuinka suloinen Herra on ja tunteneet Wapahhtajan sydämessänsä, mutta poikenneet hänestä ja anta-neet maailman rakkauden itsensä wangita. Näin puhuu Paawali: „Jos me ehdollamme sitte syntiä teemme kuin me olemme totuuden tun-

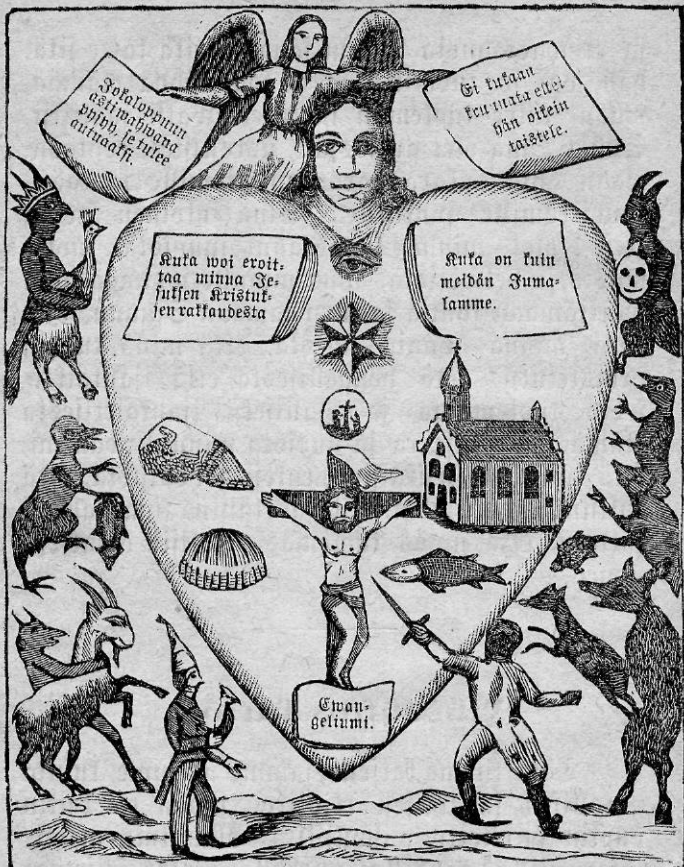
toon tulleet, niin ei meillä ole enään yhtään uhria syntein edestä waan hirmuinen tuomion odotus, ja tulen kiivaus, joka wastahakoiset syövä on." Hebr. 10: 26, 27. O, te synnin palvelijat! Tiedättekö mitä te teette? Mitä rakastatte, mitä halajatte? Kadotusta ja kuolemaa. Nyht on synti teille makea kuin hunaja; mutta se tulee sappea katkerammaksi. Ajatelkaa kuitenkin, että te riennätte kadotuksen lawealla tiellä. Hyljättäät se ja samassa myös synti, sillä se määrä, johon ne teitä wiewät, on ijankaikkinen turmelus! Kuulkaa sen Hyvän Paimenen kutsuwaa ääntä: „Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka olette raskautetut. Minun wereni, joka teidän edestänne wuodatettu on, puhdistaa teidät kaikista synneistä. Minä annan teille anteeksi ja tahdon tehdä teidät autuaksi! Minun lammasteni pitää saaman minun tykönäni ijankaikkisen elämän.“ Ulkää siis sulkeko sydämiänne ja korwianne Hyvän Paimenen ääneltä että ei teidän tarwitseisi kuulla wanhurskaan Tuomarin peruuttamattomia sanoja: „Menkää pois minun tyköäni te kirotut! ijankaikkiseen tuleen,“ sillä „hirmuinen on langeta elävän Jumalan käsiin.“ Hebr. 10: 31.

K u l o u s. Wanhurskas olet Sinä, o Jumala, ja Sinun tuomiosi owat oikeat. Sinä et katso ihmisen muotoa, waan tuomitset jokaisen töidensä mukaan. Joka ei paranna itseänsä

ja ei vastaanota Sinun sanaasi, eikä kätke sitä, hän on jo tuomittu ja ei saa nähdä elämää, vaan tulee kuoleman surkuteltavaksi saaliiksi. Suuri Sinä olet armossasi, uskollisiasi kohtaan. vaan yhtä ankara parantumattomille ja kääntymättömille syntisille. Sinä suloinen Herra Jesu! olet minun lunastanut synnistä, kuolemasta ja helwetistä, anna minulle voimaa aina wälttämään syntiä ja turvaamaan Sinuun. Herrätä minua synnin unesta, että minä tulisin pelastetuksi, sekä hengellisestä että iankaikkisesta kuolemasta ja osalliseksi iankaikkisesta elämästä. Muserra ja uudista minun sydämeni, että nöyrästi seuraisin henkesi johdatusta, että tulisin uudeksi ihmiseksi ja eläisin aina tahtosi jälkeen, että myös kuolemassa tulisin omaksesi. Amen.

Yhdeksäs kuva.

Tätä kuvaa katsellessamme näemme, kuinka uskollisen ja totisen kristityn sydän on kaksin puolin piiritetty vihollisilta. Maailma merkitään niillä kahdella miehellä, jotka seisovat kauwempana alahalla, joista yksi ojentaa uskowalle tämän maailman onnella ja riemulla täytetyn pikarin; toinen pyytää paljaalla lyö-

Kuvaan sen ihmisen sisällisen tilan, joka rehellisesti sotii
 ihutiä vastaan ja pysyy jumalisuudessa ja uskoissa
 loppunut asti.

wällä miekalla, uhkauksilla, sadatuksilla ja muulla wäkiwällällä pakottaa ihmistä erkanemaan oikeasta uskosta ja ryhtymään syntiin.

Kristityn elämä ei ole muuta kuin taistelua, sillä näitä wihollisia: libaa, maailmaa ja perkelettä vastaan täytyy hänen laakamatta taistella; mutta jos silloin Jumalan henki on hänen sydämessänsä, niin he turhaan karkaawat hänen päällensä. Ylimpänä kuwasssa seisoo enkeli, joka merkitsee Jumalan armoa, joka antaa uskowaiselle woimaa taistella sellun wihollisia vastaan ja kehoittaa häntä näillä sanoilla: „Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä sinulle elämän kruunun annan“. Jlm. 2: 10.

Sydäimestä loistaa armon tähti eloa antawalla walollansa, s. o.: usko on elävä, „ja meidän uskomme on se woitto, joka maailman woitti“. 1 Joh. 5: 4. Ja uskowainen on täynnä luottamusta Jumalaan Kristuksessa, Pyhän Hengen kautta, jonka tähden myös sydämen yhteen puoleen on piirretty: kuka on niinkuin Jumala? s. o. Jumala on minun kansjani; hänen kauttansa minä kaikkea woin; Jumalan armo on ainoa ja kaikki tawarani. Toisessa puolessa on Paawalin woitto-wirsi: „Kuka pitää meitä Kristuksen rakkaudesta eroittaman? waiwako, eli ahdistus, eli waino, eli nälkä, eli alastomuus, eli hätä, eli miekka? Sillä minä

olen wahwa siitä, ettei kuolema, eikä elämä, eikä enkelit, eikä esiwallat, eikä wälewyydet, eikä nykyiset, eikä tulewaiset, eikä korkeus, eikä sywyys, eli joku muu luontokappale taida meitä Jumalan rakkaudesta eroittaa, joka on Jesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme. „Room. 8: 35, 38, 39.

Keskellä sydäntä näemme öylätin, joka merkitsee sydämen halua Jesuksen perään, palawaa nälkää sen hengellisen rawinnon, sen elämän leiwän perään, joka taiwaasta tulee alas ja antaa kaikille uskowaisille kristityille ijantaikeisen elämän, niinkuin Jesus itse sanoo: „Sillä se Jumalan leipä on se, joka taiwaasta tulee alas ja antaa maailmalle elämän“. Joh. 6: 33. Tällä elämän leiwällä rawitaan uskowaisen sielu, hänen uskonsa wahvistuu ja hänen rakkautensa tulee sydämellisemmäksi ja woimallisemmäksi Pyhän Ehtoollisen osallisuudesta. Jesuksen armollisen lupauksen jälkeen saa hän tällä armonaterialla hengellisen elonwoiman ja ijantaikeisen elämän, kuten Jesus itse sanoo: „Joka syö minun lihani, ja juo minun wereni, hänellä on ijantaikeinen elämä: ja minä olen herättävä hänen viimeisenä päivänä. Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun wereni on totinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun wereni, hän on minusssa ja minä hänessä“. Joh. 6: 54—56.

Wielä huomaamme tässä sydämessä ristinnaulitun Wapahujan ja awatun kirjan, joka on ewankeliumi. Pyhän raamatun eli Jumalan sanan, ja erinomattain Jesuksen piinan ja kuoleman historian ahkera lukeminen ja tutkiminen on aina uskollisen sielun suloihin ja rakkahin ajanwietto ja wirwoitus. Tästä taiwaallisesta sanasta saa hän sen woiman, joka auttaa häntä seisomaan lihan ja maailman kiusauksia ja perkeleen kawalia päällekarkauksia vastaan. Mutta se, jonka sydämessä ei ristinnaulittu asu, eikä häntä warjele, on eläwältä kuollut. Joka ei ylitse kaikkea rakasta ja pelkää Jumalan sanaa, eikä lue ja tutki Pyhää Raamatua, joka kaiken ihmisellisen tiedon ylitse käy, joka ei pidä tätä sanaa elämänsä ojemmuksnuorana ja opettajana, hän totisesti ei vielä ole yhdistetty Jesuksen kanssa; hän on hengellisesti sairas ja kuollut ja siis erotettu Jumalasta.

Wielä näemme tässä kuwassa kirkon, awaimen, rahakukkaron ja kalan. Kirkolla merkitään uskowaisen sielun harrasta ja sydämellistä rukousta, sekä julkisessa Jumalan palwalutuksessa ja erinäisessä hartaudessa, että hiljaisessa yksinäisyydessä huoneessansa, kuin myös, että hän koko maallisen waelluksensa aikana, uskaltawalla ja katuwaisella sydämellä huokaa: „Je su, Dawidin poika! armahda minua

syntistä," Näin hän ei waella yksinänsä, sillä Jumala on hänen wakawa kumppaninsa elämän tiellä. Ei kukaan woi rukouksetta olla pysyväinen jumalisuudessa, uskossa ja rakkauksessa. Wattu rahakukkaro merkitsee uskottaisen awulaisuutta, hätäntyneitä kohtaan. Heidän sydämensä ei ole saastutettu ahneuden haluilta, waan on taipuvainen laupeuteen ja hywäntelewäisyyteen, jonka tähden he warainsa mukaan mielellänsä jakawat tawaransa hätään joutuneille onnettomille lapsille, ja harjoittawat niin muodoin rakkautta. Waikka olisiwatkkin wapaat juurista ehdon synneistä, niinkuin juopumuksesta, huoruudesta y. m., niin kuitenkin perkele salaisesti kiusaa heitä ja kokee wietellä mammonan palvelukseen ja jumalisuuden haamussa tietoo heitä pauloihin ja estää kaikesta hywästä.

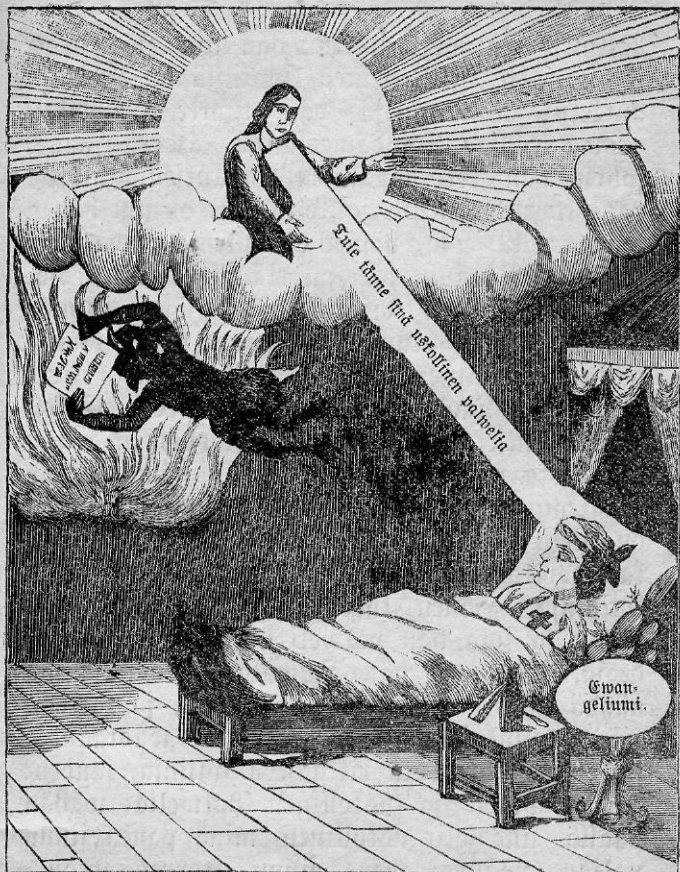
Uskottaisien raittius ja kohtuullisuus ruoassa ja juomassa merkitään leiwällä ja kalalla. He karttavat kaikkea ylöllisyyttä, ettei lihalliset himot ja syntiset halut enään heräisi ja yltäisi, sillä ne purkawat hengen työt ja saattawat ihmisen sopimattomaksi harjoittamaan jumalisuutta. Näin kilwoittelee ja sotii uskollinen kristitty hengellisiä wihollisia vastaan ja woittaa ne kaikki tänkaltaisilla aseilla. Hän on aina warustettu maailmaa, perkelettä ja omaa lihaansa vastaan.

Rukous. O autuuteni Jumala, Herra
 Jesu Kriste! Kun sinä minulla olet, niin en
 minä taiwasta enkä maata tottele. Ole Sinä
 minusssa ja anna armoa minun ollakseni Sinussa,
 että minä tulisin yhdeksi Sinuun istutetuksi
 hedelmälliseksi osaksi, totiseksi wiinapuuksi, sillä
 Sinun awuttasi, Herra Jesu, en minä woi
 mitään matkaan saattaa eli waituttaa. Anna
 minun alati lisääntyä ja kasvaa, totisessa ja
 elävässä uskossa ja Sinun woimallasi voittoa
 synnin, perkeleen ja koko maailman. Anna
 rakkautesi lisääntyä minusssa; hallitse Sinä
 sydämeni ja sytytä rakkauden tuli, että ei
 mitään eroittaisi minua rakkaudestasi, ja että
 minä paitsi Sinua, pitäisin kaikki tuhkana ja
 tomuna. Wahwista käsiwarteni kilwoitukseksa
 ja anna minulle woimaa ollakseni sinun omasi,
 etten millään muotoa tulisi Sinusta eroitetuksi.
 Sinun tuolemasi ristinyissä olkoon minun
 sieluni elämä, Sinun Pyhä Ghtoollisefi olkoon
 minun hengellinen rawintoni ja wirwoitukseksi.
 Anna minun sen kautta pysyä rakkaudesfasi ja
 ainoastaan Sinun perääsi halaita. Lähetä
 henkesi sydämeeni, että minä luottamuksella,
 ja niin muodoin jo täällä ajassa tuntisin tule-
 wan iloni ja autuuden esimaun. Uskon kautta
 olkoon sydämeni Sinun rakkaamatoin asuntofisi.
 O rakas Wapahtaja! Sinä olet tie, totuus ja
 elämä. Walista pimeä ymmärrykseni sanasi

kirkkaudella; lohduta ja herätä minua; tee minut eläväksi ja anna minulle voimaa kaikkena elin-aikanani sotiakseni syntiä ja maailmaa vastaan. Olkoon kaikki ajatukseni, sanani ja haluni sinulle otollinen uhri kuuliaisuudeltani. Anna minulle armoa seisoaakseni syntiä vastaan, ota minusta pois kaikki viha ja katkeruus, ja karkota kateus, pahuus, hävyttömyys ja suruttomuus sielustani. Anna minulle armoa aina uudistuaakseni sinun voimassasi ja anna minun uskollisesti palwella Sinua kaikkena elin-aikanani. Amen.

Symmenes kuva.

Joka uskossa ja jumalisuudessa loppuun asti on pysyväinen, hän myös laskee, viimeisen hetkensä lähestyessä, iloisella ja uskaltawalla mielellä, rauhoitetulla ja tyytyväisellä sydämellä päänsä kuolinwuoteelle. Kuolema ja tuomio eivät ole hänelle kauhistawat, sillä hänen ei tarvitse peljätä niitä, sillä Jeesus itse todistaa: „Joka kuulee minun sanani, ja uskoo sen, joka minun lähetti, hänellä on iankaikkinen elämä: ja ei hän tule tuomioon, vaan menee kuolemasta elämään“. Joh. 5: 24. Senthden on wanhurskaan omatunto niin rau-

Kuuaa wanhurskaan knosinwoteellansa.

hallinen, sentähden nukkuu hän niin lewollisesti ja iloisesti, sillä hänen syntinsä on Jumala anteeksi antanut ja hän tuntee Jumalan armon runsaasti sydämessänsä. Herra Jeesus, johon hän koko maallisen waelluksensa aikana pani luottamuksensa ja toiwonsa, on nyt hänen ainoa ajatuksensa, hänen autuutensa ainoa päämäärä. Niinkuin hän on elänyt Kristuksessa, kuolee hän myös Kristuksessa. Hänen silmissänsä loistaa tyytyväisyys, hänen kaswoissansa paistaa sisällinen rauha ja ilo, taitwaan kirkkaus ja kunnian walo Pyhässä Hengessä. Enkeli seisoo hänen kuolinwuoteellansa, odottain sielun eriamista ruumiista, wiedäksensä hänet uuteen Saalemiin, ijantaittisiin rauhan majoihin. Nyt on sielu päästetty ruumiin ja kuolewaisuuden katoawista kahleista; nyt hän kiirehtii oikoon kotihinsa, Hänen tykönsä, jonka päälle hän uskoi ja jota hän palweli hengessä ja totuudessa. Nyt on hän Jumalan tykönä ja saa nähdä Hänen kaswoista kaswoihin ja katsella Häntä niinkuin Hän on. Kristus vastaanottaa hänen armosta rikkaaseen syliinsä, sanoen: „Sinä hyvä ja uskollinen palwelia: wähän päällä sinä olit uskollinen, minä panen sinun paljon päälle: mene sinun Herras iloon“. Matth. 25: 21. Näin heittää henkensä se wanhurskas, joka on kilwoitellut hyvän kilwoituksen, päättänyt juoksun ja pitänyt uskon; näin

rauhallisen ja ihanan tuoleman saa se uskollinen Jumalan lapsi. O! että tämä kehoittaisi meitä kaikkia uskolliseen kilvoitukseen, lakkaamattomaan walppauteen ja kärsiwällisyyteen. Näin me pääsemme ahtaasta portista läpitse ja riennämme edes kaidalla tiellä; niin me onnellisesti ennätämme määrän päähän, jossa katoamaton kruunu ja turmelematon perintö odottaa meitä sekä ijankaikkinen ilo ja riemu Jumalan ja Karitsan tykönä.

Rukous. O taiwaallinen kuningas, rakas Wapahtaja Jesu Kriste, kuinka iloisella mielellä enkö paina pääni viimeiselle leposijalleni, jos waan Sinä asut minussa, olet kanssani ja wirwoitat minua. Ei mitään woi lewottomaksi tehdä eli peljättää sydäntäni. Jos omatunto soimaa minua synnin tähden, niin olethan Sinä kaiten welen anteeksi antanut ja poisottanut. Sinä olet minun wanhurskaaksi tehnyt, pesnyt, puhdistanut ja pyhittänyt kalliilla ja wiattomalla werelläsi. Jos perkele kiusaui ja peljättäisi minua, ei hän kuitenkään minulle mitään woi, sillä Sinä, kunnian kuningas, olet hänen woittanut ja hänen waltansa tukistanut. Jeesuksen on kanssani ja sotii edestäni. „Kuka tahtoo Jumalan walittuin päälle lantaa? Jumala on, joka tekee wanhurskaaksi. Kuka on, joka tahtoo kadottaa? Kristus on kuollut. Ja, hän on myös herätetty ylös, on myös Juma-

lan oikialla kädellä, jota myös rukoilee meidän edestämme". Room. 8: 33—34. Ei kuolemaan voi eroittaa minua Sinun rakkaudestasi. Ja nyt, Herra Jesu! anna minun elää Sinulle ja kuolla Sinulle, anna minun pysyä wahwana Sinussa. Anna minun jokapäivä aina enemmän ja enemmän kuolla synnille ja elää vanhurskaudelle ja karttaa kaikkea, kuin ei Sinulle kelpaa. Syhtyä minuun palawa rakkaus ja halu kirkastettuun waltakuntaasi. O! että waellukseni jo nyt olisi sinulle otollinen ja minä, wielä ollessani täällä synnin laakiossa, jo olisin kirjoitettu elämän kirjaan, niinkuin autuutesi oikea perillinen. Anna minulle armoa ja woi-
maa päättääkseni maallisen waellukseni niin, että alinomaan tykönäni jäilyttäisin palawan uskalluksen ansioosi, rakkautesi ja laupeutesi, että aina muistaisin piinasi ja kuolemasi, että viimein, koska tahdot minua täältä kutsua, minä Sinun kanssasi yhdistettäisiin taiwaassa ja siellä saisin pyhän enkelien parissa kiittää ja ylistää pyhää nimeäsi. Wirwoittakoon ja täyhtäköön tämä taiwaallinen toivo sydämeni, että pyhällä kiiraudella wäsymättä tekisin kaikkea hywää työtä; niin silloin Sinä Wapah-tajani, annat minun waltakunnassasi siunauksella sen kalliita hedelmiä niittää. Amen.

Jumalalle ainolle olkoon kunnia!

nr 54

17.6

Näitä, y. m. kirjoja saa ostaa kirjansitoja W. Toi-
wofelta Tampereella.